

Sygn. akt IC 537/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Izabela Kosińska - Szota

Protokolant: sekr. sąd. Natalia Stokłosa

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2017 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 10 150 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki A. B. kwotę 8 650 zł (osiem tysięcy sześćset pięćdziesiąt złotych 00/10) z ustawowymi odsetkami od kwoty 8 500 zł od dnia 14 sierpnia 2014r. i od kwoty 150 zł od dnia 30 kwietnia 2015r.;

II. oddała dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3 500,10 zł (trzy tysiące pięćset złotych 10/100) tytułem kosztów procesu;

IV. nakazuje uiścić stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 764,91 zł (siedemset sześćdziesiąt cztery złote 91/100) tytułem brakujących kosztów sądowych;

V. nakazuje ściągnąć stronie pozwanej z zasądzonych w pkt I-ym roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 132,87 zł (sto trzydzieści dwa złote 87/100) tytułem brakujących kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powódka A. B. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2014 r. i kwoty 150 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia z ustawowymi odsetkami od dnia 26 sierpnia 2014 r. Powódka wniosła nadto o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu w postaci uiszczonej opłaty sądowej od pozwu, poniesionych wydatków, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu podała, że w dniu 7 lipca 2014 r. w L. doszło do kolizji, której sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej, która uznała swoją odpowiedzialność i wypłaciła powódce odszkodowanie z tytułu całkowitej szkody w pojeździe. Powódka podniosła, że wskutek wypadku doznała obrażeń ciała w postaci urazu głowy z utratą przytomności, raną ciętą i sińcem, skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa szyjnego, piersiowego, lędźwiowego, stłuczenia klatki piersiowej, lewego stawu barkowego, obu nadgarstków, szeregu sińców, potłuczeń całego ciała oraz ostrej reakcji na stres, zaś związku z podjętym leczeniem poniosła wydatki w kwocie

150 zł. Wskazała, że strona pozwana odmówiła jej przyznania zadośćuczynienia uznając, że nie udowodniła związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy kolizją a doznanymi obrażeniami.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwana potwierdziła, że w dniu 7 lipca 2014 r. udzielała ochrony prawnej sprawcy kolizji. Zaprzeczyła jednak, by powódka w związku z przedmiotowym zdarzeniem doznała szkody na osobie, zarzuciła również, że wysokość żądanej kwoty jest rażąco zawyżona i nieadekwatna do doznanej krzywdy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 lipca 2014 r. miał miejsce wypadek drogowy, którego sprawcą był kierujący pojazdem marki S. (...) nr rej. (...) posiadający ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. W toku postępowania likwidacyjnego pozwana uznała swoją odpowiedzialność i wypłaciła powódce odszkodowanie za szkodę całkowitą w pojeździe.

Okoliczność bezsporna

Po wypadku powódka udała się do (...) w P., gdzie po przeprowadzeniu badań rozpoznano u niej skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa, zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego, zażywanie leków przeciwbólowych, oszczędny tryb życia oraz kontrolę w poradni neurologicznej. Na skutek odczuwanych dolegliwości powódka korzystała z pomocy lekarzy specjalistów – psychologa, ortopedy – traumatologa i neurologa. Lekarka psycholog stwierdziła u powódki wystąpienie objawów ostrej reakcji na stres będącej wynikiem wypadku samochodowego, zaś lekarze ortopeda – traumatolog i neurolog zalecili jej dalsze noszenie kołnierza ortopedycznego, farmakoterapię oraz rehabilitację.

Dowód:

- karta informacyjna leczenia szpitalnego - k. 12 -13
- wyniki badań radiologicznych - k. 14 - 15
- opinia psychologiczna - k. 16 - 18
- konsultacja ortopedyczna - k. 19 - 20
- konsultacja neurologiczna - k. 21 - 22

W związku z prywatną wizytą u lekarza psychologa powódka poniosła wydatek w kwocie 150 zł.

Dowód: faktura VAT nr (...) – k. 23

Po wypadku powódka odczuwała silne bóle kręgosłupa szyjnego, lewego barku, kończyn, drętwiały jej dłonie, wymiotowała, miała problemy z koncentracją, trudności ze snem i odczuwała lęk przed jazdą samochodem. Przez okres 2 tygodni powódka nosiła kołnierz ortopedyczny, rehabilitacji nie odbyła. W związku z odczuwanymi dolegliwościami powódka zażywała leki przeciwbólowe. Do chwili obecnej odczuwa bóle karku.

Dowód: zeznania powódki – k. 56

Powódka zgłosiła szkodę na osobie stronie pozwanej, która odmówiła wypłaty zadośćuczynienia wobec nieudowodnienia związku przyczynowego pomiędzy urazami doznanymi a kolizją z 7 lipca 2014 r.

Okoliczność bezsporna

Przeprowadzone u powódki badanie ortopedyczne wykazało stan po urazie skrętnym kręgosłupa odcinka szyjnego z uszkodzeniem aparatu więzadłowo – torebkowego skutkujący 2% długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu oraz stan

po urazie stawu ramiennego lewego skutkujący 1% długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Urazy, jakich powódka doznała w wyniku wypadku z 7 lipca 2014 r. do chwili obecnej skutkują dolegliwościami bólowymi kręgosłupa odcinka szyjnego z ograniczeniem ruchomości. W przyszłości wskazane będzie leczenie usprawniające gwarantowane przez (...).

Dowód: opinia biegłego sądowego M. J. – k. 65 - 68

Pod względem neurologicznym stwierdzono u powódki stan po przebyłym urazie odcinka szyjnego powodujący 2% długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz przebyty uraz głowy nie powodujący uszczerbku na zdrowiu. Obrażenia doznane przez powódkę w wyniku wypadku z 7 lipca 2014 r. do chwili obecnej skutkują bólami barku lewego i dolegliwościami bólowymi głowy. Wysokość ustalonego uszczerbku na zdrowiu uwzględnia zmiany stwierdzone w badaniach obrazowych oraz stopień odczuwanych przez powódkę dolegliwości. Przebyte urazy nie miały charakteru skomplikowanego, zaś rokowania co do stanu zdrowia powódki są korzystne.

Dowód:

- opinia biegłej sądowej A. D. – k. 79 – 82

- opinia uzupełniająca biegłej sądowej A. D. – k. 99

Wypadek z dnia 7 lipca 2014 r. nie pozostawił u powódki uszczerbku na zdrowiu pod względem psychicznym. Przedmiotowe zdarzenie spowodowało jedynie zaburzenia stresowe pourazowe, które trwały ok. 3 miesięcy. Rokowania co do stanu powódki są dobre, zaś w razie wystąpienia w przyszłości jakichkolwiek zaburzeń psychicznych, nie będą one związane w wypadkiem.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii A. H. - k. 119 - 125

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało w przeważającej części uwzględnieniu.

W niniejszej sprawie strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność za skutki wypadku z 7 lipca 2014 r., jakiemu uległa powódka, zakwestionowała jednak zasadność przyznania powódce zadośćuczynienia i odszkodowania wskazując, że powódka nie poniosła szkody na osobie, jak również, że brak jest związku pomiędzy domniemaną szkodą a zgłaszanymi dolegliwościami.

Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że wskutek wypadku z dnia 7 lipca 2014 r. powódka doznała obrażeń ciała w postaci skrętnego urazu kręgosłupa odcinka szyjnego z uszkodzeniem aparatu więzadłowo – torebkowego i urazu stawu ramiennego lewego, skutkujących długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu.

Podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie był przepis art. 444 § 1 k.c., który stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Według zaś art. 445 § 1 k.c. odwołującego się do wypadków wskazanych w art. 444 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może także przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Należy przy tym pamiętać, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego - tak fizyczne jak

i psychiczne - których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest "odpowiednia" z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne (wyrok SN z dnia 04.02.2008 r. III KK 349/07 LEX nr 395071).

Celem zadośćuczynienia jest naprawienie szkody niemajątkowej – tzw. krzywdy czyli cierpień fizycznych i cierpień psychicznych stanowiących ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te które mogą nastąpić w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną krzywdę (G. Bieniek w: Komentarz do Kodeksu Cywilnego, Księga Trzecia – Zobowiązania, tom I, Wyd. Praw. Warszawa 1996, s. 368).

W kontekście powyższego, podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie powinien być, zakres doznanych przez powódkę obrażeń, rozmiar bólu i cierpienia, czas trwania leczenia, konieczność podjęcia leczenia oraz stopień i charakter ustalonego uszczerbku na jej zdrowiu.

Sąd nie mając wiadomości specjalnych, posiłkował się - w myśl przepisu art. 278§1 k.p.c. - dowodem z opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii, ortopedii - traumatologii i psychiatrii.

Opinie biegłych sądowych są w ocenie sądu rzetelne, wykonane w oparciu o zgromadzoną dokumentację medyczną powódki, po przeprowadzeniu wywiadu chorobowego oraz bezpośrednich badań powódki. Biegli w swoich opiniach wyjaśnili zarówno metodę ustalania stopnia uszczerbku na zdrowiu, jak też czynniki i stwierdzone urazy, które miały wpływ na ocenę stanu zdrowia poszkodowanej oraz rokowań na przyszłość. O fachowości i rzetelności sporządzonych opinii świadczy również okoliczność, że nie były one kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

Należy wskazać, że biegli z zakresu neurologii i ortopedii - traumatologii rzeczowo wskazali w swoich opiniach, jakie były następstwa zdrowotne wypadku z 7 lipca 2014 r., ustalili również procentowy uszczerbek na zdrowiu, wskazując nadto, że u powódki do chwili obecnej odczuwane są dolegliwości bólowe oraz że konieczne będzie w tym zakresie leczenie usprawniające. Sporządzone opinie pozwalają również uznać, że zeznania powódki w tym zakresie są prawdziwe, bowiem wraz z wnioskami opinii stanowią logiczną i spójną całość.

Orzekając o wysokości przyznanego zadośćuczynienia Sąd miał przede wszystkim na uwadze ustalenia dokonane przez biegłych, w tym długotrwały uszczerbek na zdrowiu, który biegła z zakresu neurologii wyceniła na 2%, zaś biegły z zakresu ortopedii - traumatologii na 3%. Sąd miał także na uwadze młody wiek powódki (22 lata w chwili wypadku), odczuwane przez powódkę dolegliwości bólowe oraz konieczność podjęcia w przyszłości leczenia usprawniającego.

Jednocześnie należy wskazać, że mimo zgłaszanych przez powódkę urazów psychicznych, opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii nie potwierdziła, by wypadek z 7 lipca 2014 r. pozostawił u niej jakikolwiek uszczerbek na zdrowiu. Niemniej jednak, u powódki zdiagnozowano łagodną formę ostrej reakcji na stres i zaburzenia stresowe pourazowe przejawiające się powracaniem wspomnień z wypadku, lękiem przed jazdą samochodem i zaburzeniami emocjonalnymi. Brak uszczerbku na zdrowiu nie świadczy zatem, by powódka nie doznała krzywdy, chociaż doznane urazu miały charakter łagodny i przemijający.

W oparciu o powyższe, Sąd uznał, że zasadnym było przyznanie powódce kwoty 8 500 zł tytułem zadośćuczynienia uznając, że kwota ta pozwoli jej w całości zrekompensować krzywdę doznaną w wyniku zdarzenia z 7 lipca 2014 r.

W myśl art. 444§1 k.c. Sąd zasądził również od strony pozwanej kwotę 150 zł, jaką powódka poniosła w związku z odbyciem konsultacji psychologicznej. W ocenie Sądu, wizyta lekarska pozostaje w związku przyczynowym z wypadkiem i była konieczna w kontekście doznanych przez powódkę zaburzeń w sferze psychicznej opisanych zresztą w opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii.

Orzekając o odsetkach ustawowych Sąd kierował się dyspozycją przepisu art. 481 § 1 k.c., art. 455 k.c. oraz art. 14§1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392 j.t. ze zm.). Jak wynika z przeprowadzonych dowodów – potwierdzenie zgłoszenia internetowego k.26, strona pozwana przyjęła zgłoszenie w dniu 14 lipca 2014 r., zatem 30 - dniowy termin do wypłaty zadośćuczynienia upłynął w dniu 13 sierpnia 2014 r. Wobec powyższego, odsetki ustawowe należne są od dnia następnego tj. od 14 sierpnia 2014 r. i w tym zakresie orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. Sąd odmiennie określił termin początkowy biegu odsetek ustawowych od kwoty 150 zł, bowiem powódka nie udowodniła, by przed wytoczeniem powództwa wzywała pozwaną do zapłaty tej kwoty. W związku z tym, należało uznać, że odsetki winny być liczone dopiero po upływie 30 dni od dnia doręczeniu odpisu pozwu stronie przeciwnej, które miało miejsce 30 marca 2015 r., a więc od dnia 30 kwietnia 2015 r.

O kosztach orzeczono po myśli art. 100 k.p.c. Powódka wygrała proces w 85,2% i w tej części pozwana winna zostać obciążona kosztami procesu. Koszty poniesione przez powódkę to 4 525 zł, a składają się na nie: opłata sądowa od pozwu – 508 zł, zaliczki na poczet należności biegłych sądowych w całości spożytkowane – 1 600 zł, koszty zastępstwa procesowego – 2 400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Pozwana poniosła natomiast koszty 2 400 zł. Koszt poniesienia opłaty skarbowej nie został potwierdzony. Mając zatem na uwadze wynik procesu, Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 3 500,10 zł.

Jednocześnie, Sąd obciążył stosunkowo obie strony brakującymi kosztami sądowymi, które w kwocie 897,78 zł zostały tymczasowo pokryte przez Skarb Państwa - Sąd Rejonowy w Kłodzku na poczet należności biegłego sądowego z zakresu psychiatrii. W myśl przepisu art. 113 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. u. z 2016 r. poz. 623 j.t.) Sąd nakazał ściągnąć z zasądzonego na rzecz powódki roszczenia kwotę 132,87 zł stanowiącą 14,8% brakujących kosztów sądowych.